

Sentencja

Wykładni klauzuli 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony z dnia 18 marca 1999 r., zawartego w załączniku do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy dokonywać w ten sposób, że co do zasady nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które w celu zakwalifikowania pracownika do określonej grupy zaszerogowania płacowego w związku z jego zatrudnieniem jako urzędnika służby cywilnej na podstawie kwalifikacji pozwala zaliczać w całości nie więcej niż cztery lata służby pełnionej przez tego pracownika na podstawie umów o pracę na czas określony, a dalsze lata służby pozwala zaliczać tylko częściowo, w proporcji dwóch trzecich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 16.10.2017.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 26 września 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln – Niemcy) – Postępowanie wszczęte przez Josefa Baumgartnera

(Sprawa C-513/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport – Transport drogowy – Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 – Artykuł 19 ust. 2 akapit pierwszy – Kara administracyjna w związku z naruszeniem popełnionym na terytorium państwa członkowskiego siedziby przedsiębiorstwa, nałożona przez właściwe organy innego państwa członkowskiego, w którym stwierdzono to naruszenie]

(2018/C 408/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Josef Baumgartner

przy udziale: Bundesamt für Güterverkehr, Staatsanwaltschaft Köln

Sentencja

Artykuł 19 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85 należy interpretować w ten sposób, że upoważnia ono bezpośrednio właściwe organy państwa członkowskiego do nałożenia kary na przedsiębiorstwo lub na osobę z kierownictwa przedsiębiorstwa za naruszenie tego rozporządzenia stwierdzone na terytorium tego państwa, za które nie nałożono jeszcze kary, nawet jeśli to naruszenie zostało popełnione na terytorium innego państwa członkowskiego, w którym to państwie przedsiębiorstwo to ma swoją siedzibę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 13.11.2017.